Liz Flanaganová

ÚSVIT STÍNOVÝCH DRAKŮ

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS®

Liz Flanaganová

ÚSVIT STÍNOVÝCH DRAKŮ

Text © Liz Flanagan, 2020
Cover Illustration © Angelo Rinaldi, 2020
Inside Illustrations © Paul Duffield, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Kateřina Cinková, 2024

ISBN 978-80-247-4895-5

Pro Christopha, samozřejmě xx

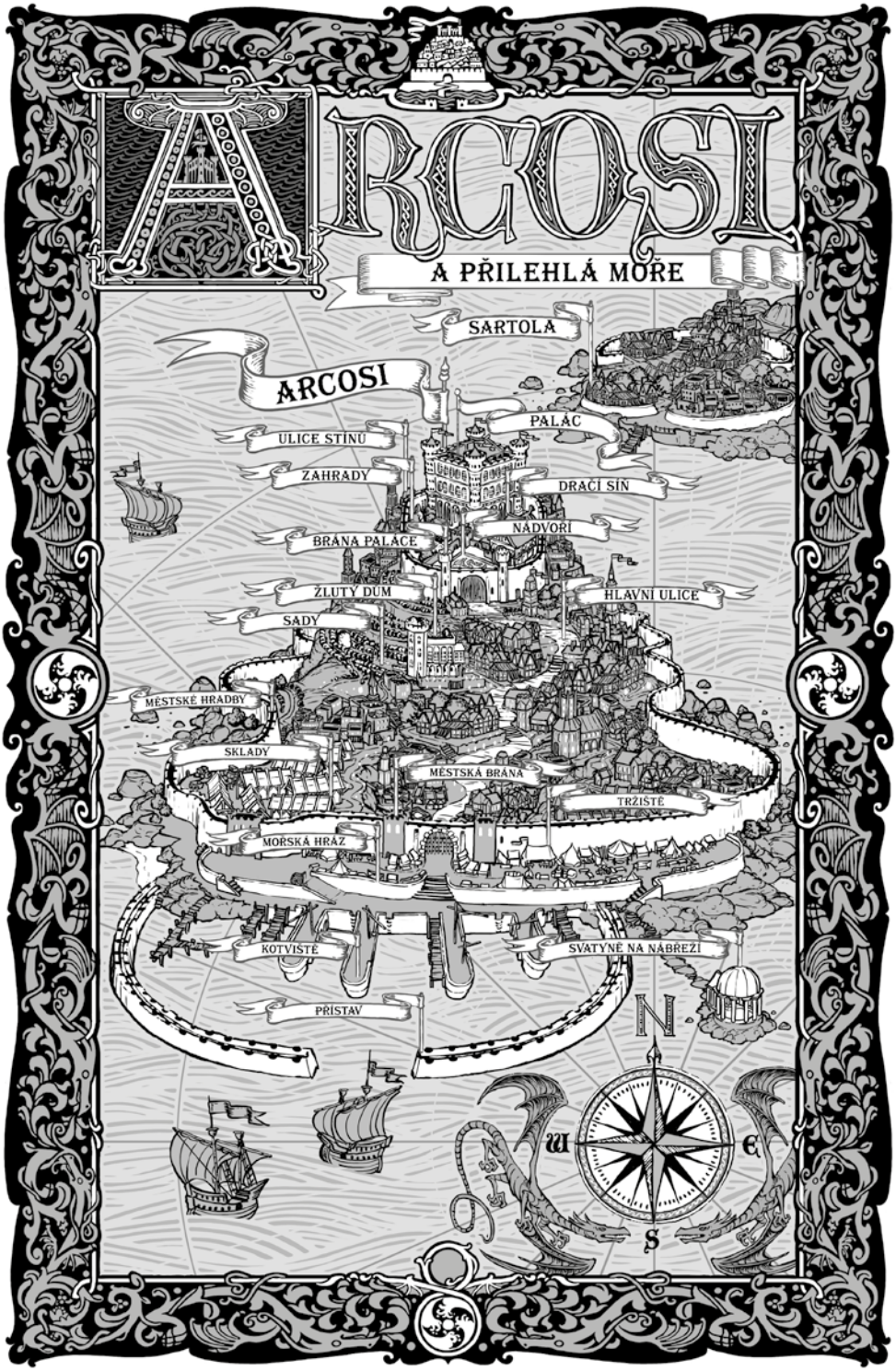
ARCOSI
A PŘILEHLÁ MOŘE
SARTOLA
ARCOSI
PALÁC
ULICE STÍNŮ
ZAHRADY
DRAČÍ SÍŇ
NÁDVOŘÍ
BRÁNA PALÁCE
ŽLUTÝ DŮM
HLAVNÍ ULICE
SADY
MĚSTSKÉ HRADBY
SKLADY
MĚSTSKÁ BRÁNA
TRŽIŠTĚ
MOŘSKÁ HRÁZ
KOTVIŠTĚ
SVÁTYNĚ NA NÁBŘEŽÍ
PŘÍSTAV
N
W
E
S

PROLOG

Dva draci letěli temnotou. Sípavě lapali po dechu. Ztěžka mávali křídly, která se s každým úderem silně napínala. Jejich šupinaté boky byly zbrocené krví.

„Draci si potřebují odpočinout," zvolala Milla a zpod modrého šátku jí vyklouzly černé prameny vlasů. Tvář jí pokrývala vrstva popelavého prachu. „Nezvládnou to."

„Zvládnou! Musí," křikl chraplavě Thom se zachmuřeným výrazem ve tváři. „Millo, musíme se dostat na Arcosi, než bude příliš pozdě."

Jako na důkaz jeho slov vytryskl ze svahů pod ním proud horké páry a těsně minul jeho červenou dračici. Ta se naklonila tak prudce, až nad sebou málem ztratila vládu. V očích se jí zračila směsice údivu a hněvu, když usilovala o rovnováhu.

„Thome!" zaječela Milla. „Jsi v pořádku?" Natočila se na stranu, pobídla svého modrého draka, aby klesl níž, a pátrala v mlze.

Thomův hlas se nesl z temnoty pod ní. „Vidíš? Sopka vybuchuje. Právě teď! Nemáme čas. Musíme se o to pokusit!"

Oba jezdci se přitiskli ke hřbetům svých draků, shrbení a napnutí mířili k západu a pobízeli své vyčerpané společníky k poslednímu napření sil.

Milla neustále šeptala povzbuzující slova: „Pospíchej, Iggie, pospíchej! I kdyby to bylo to poslední, co uděláme, musíme je varovat před nebezpečím. Musíme jim říct, co mají dělat."

Na nebi za nimi se rozprskly rudozlaté jiskry.

ČÁST PRVNÍ – VZDUCH

KAPITOLA PRVNÍ

O šest měsíců dříve

Jowan Thornsen snil o létání. Oběma rukama objímal fialový šupinatý krk, vítr mu cuchal vlasy, moře pod ním se třpytilo a jeho drak uháněl vzduchem.

Když se Joe probudil, stále se usmíval. Sen se rozplynul a on se s trhnutím posadil, neboť si uvědomil, co je dnes za den. Den líhnutí připadl na jeho dvanácté narozeniny. Jeho kamarádi Amina a Conor tvrdili, že to znamená štěstí. A teď ještě ten sen o dracích? To musí být dobré znamení. Dnes se jeho život navždycky změní. Večer už možná bude propojený s čerstvě vylíhnutým dráčetem. Bude žít v dračí škole Arcosi. Tašku už měl zabalenou a připravenou. Bublalo v něm nadšení a on již nedokázal vydržet v klidu.

Vyskočil z postele, natáhl na sebe zmačkanou košili a kalhoty ze včerejška, přičemž nové, bílé šaty, které tam pro něj ležely nachystané, nechal netknuté – ty byly určené na pozdější

obřad. Chtěl utíkat a zpívat a křičet, ale bylo ještě brzy, a tak se proplížil po schodech dolů. Vyhýbal se přitom všem vrzajícím prknům a poslední tři schody seskočil naráz. Z ložnice jeho rodičů se neozval žádný zvuk.

K modré obloze poseté růžovými mraky se z kuchyňského komína klikatil kouř. Škvírou ve dveřích nakoukl do kuchyně. Nikde ani stopa po kuchaři Matteovi, jen na lince ležel obrovský talíř s ještě horkými skořicovými šneky. Jeho oblíbení. Joe vešel dovnitř a dva popadl. Popálil si přitom prsty. Strčil si šneky do kapes a skrz obnošené pláno se mu začalo po těle rozlévat teplo. Pak vyklouzl zadními dveřmi, rychle prošel zahradou a vyšplhal se na vysokou kamennou zeď cvičiště, kde trávil hodiny pilováním svých dovedností s mečem.

Seděl tam jako holub, shlížel na střechy Arcosi a vítr ve tváři znovu přivolal jeho sen. Roztáhl paže jako křídla a srdce mu vzlétlo. Hleděl za lodě kotvící v přístavu hluboko pod ním, přímo na bledé moře, které se rozprostíralo do všech stran. Dnes dostane svou první šanci spojit se s drakem. Pozoroval moře a představoval si, jak nad ním letí. Bylo tak blízko, že je skoro mohl ochutnat. Bude to přesně jako v jeho snu.

Vtom všechno potemnělo a nízko nad ním přeletěl drak s roztaženými safírovými křídly. Se svištivým *húúm* a zakřupáním země přistál hned za cvičištěm.

„Millo!“ Joe seskočil ze zdi a šel se přivítat se svou sestřenicí. „Myslel jsem, že máš dnes moc práce.“

„Na tvoje narozeniny nemám nikdy moc práce, Joe!“ Milla sklouzla ze svého draka a Joe se k ní vrhnul. „U dračích zubů! Přísahám, že jsi za ten týden vyrostl.“

Byla to pravda. Chlapec rostl tak rychle, že ho každou noc bolely nohy a neustále do něčeho narážel, jelikož na své nové tělo

nebyl zvyklý. Nebyla to jediná novinka: každou chvíli se v něm jako bouře vzedmuly podivné prudké nálady. Přehnaly se ale stejně rychle, jako se objevily, takže při nich radši zůstával zticha a doufal, že si jich nikdo nevšiml.

„Jsi dost vysoký na to, abys *mě* přepral." Vymanila se z jeho objetí. Ve tváři, lemované černými kudrnami, jí zasvítily oči. „Ani to nezkoušej, nebo na tebe pošlu Iggieho."

Zasmál se jejímu na oko vážnému tónu. Přestože byla jednou z prvních dračích jezdkyň Arcosi a táhlo jí na pětadvacet, nikdy neměla daleko k nějaké lumpárně, a on ji za to miloval.

Joe se natáhl k Iggiemu, obrovskému modrému drakovi své sestřenice, který jej nadšeně vítal jiskrami, vrčením a spoustou šťouchanců hlavou, jež ho málem srazily k zemi. Iggie byl aspoň dvakrát větší než největší tažný kůň na ostrově a měl obrovská křídla. Joe přejel rukou po jeho šupinatém krku a přitom si uvědomil, že za soumraku možná bude mít svého vlastního draka. Skutečného a dýchajícího a přímo ve svém náručí. To by byl panečku narozeninový dárek!

„Taky jsem tady sedávala." Milla ukázala na zeď. „Nejlepší výhled ve městě. Přidáš se?"

Vyšplhali se zpátky nahoru a sedli si bok po boku. Přízračný úplněk ustupoval vycházejícímu slunci a vzduch byl stále ještě chladný.

„Všechno nejlepší, Joe. Tohle je pro tebe." Mila mu podala drobný kožený váček.

„Děkuju," odvětil a povolil šňůrky. Opatrně váček obrátil a do nastavené dlaně mu spadlo něco malého a lesklého. Vypadalo to jako mince na stříbrném řetízku.

„Je stejný jako můj," vysvětlila Milla a poklepala na medailon, který neustále nosila kolem krku.

Joe pozvedl stříbrný kotouč. Byl do něj vyražen znak: kruh představující měsíc v úplňku a pod ním letící drak. Byl to symbol jejich rodiny, starobylých dračích jezdců Arcosi. „Ach, Millo." Těžko hledal ta správná slova. „Je dokonalý. Dneska si ho vezmu, pro štěstí."

„Ukaž, pomůžu ti ho zapnout." Sestřenka mu odhrnula černé vlasy stranou a řetízek mu za krkem připnula. „A je to! Přesně tak, jak to má být."

Poklepal na něj a vnímal, jak se mu studený kov usadil na krku. „A tady je něco pro tebe. Snídaně!" Joe jí podal šneka a začal uždibovat ze svého.

„Ohó, ještě horký z trouby. Matteovi skořicoví šneci jsou stejně dobří jako ti Josini," okomentovala a pokývla mu na znamení díků.

„To jí radši neříkej." Joe se na Millu zakřenil. Vznětlivost jeho matky byla stejně věhlasná jako její vaření. Aktuálně patřila k nejvyšší společenské vrstvě na ostrově, uznávaná jako potomek starobylého královského rodu z Arcosi. Ale když byla Milla ještě malá, Josi sloužila v domě jako kuchařka a svou pravou identitu skrývala.

„Tááákže," nadnesla Milla. „Velký den?"

„Hm-mhm," zahuhlal Joe s pusou plnou pečiva.

„Připravený?" zeptala se.

„Cítím se připravený." Zaváhal a uvědomil si, že se mu srdce rozbušilo rychleji, když se rozhodl, že se jí přizná. „Dnes ráno se mi zdálo o drakovi. Fialovém. Stalo se ti to taky, s Iggiem...?"

Usmála se nad vlastními vzpomínkami. „Ano, párkrát. Neviděla jsem ho, ne zřetelně. Ale věděla jsem, že bude modrý, a věděla jsem, že spolu budeme létat."

„Ano!" zajásal Joe s úlevou. „Přesně tak jsem to cítil i já." A v návalu dychtivosti zaškemral: „Je tam fialové vejce? Kolik jich je? Tys je viděla, že ano? Pověz mi to, Millo, prosím!"

„Víš, že ti to nemůžu říct.“ Milliny hnědé oči, jiskřící životem a vtipem, se zaklesly do těch jeho.

Vzal to jako ano. *Bylo* tam fialové vejce! Věděl to.

Milla široce zívla a Joe si poprvé všiml kruhů pod jejíma očima. „Jsi v pořádku?“ zajímal se.

„Moc jsem se dneska v noci nevyspala,“ opáčila. „Potíže dole ve městě. Tarja musela vyslat pár dračích jezdců, aby kryli záda jejím jednotkám.“

„Potíže s Bratrstvem?“ hádal Joe.

„S kým jiným?“ zašklebila se Milla.

Po návratu draků, těsně před Joeovým narozením, se arcoské vojsko rozdělilo napůl – ostrov už nepotřeboval tolik vojáků, když měl draky, kteří jej chránili. Polovina vojáků dostala před všemi těmi lety odstupné, aby mohla své řemeslo pověsit na hřebík. Někteří z nich, ti, kterým se to nelíbilo, se však spojili a říkali si teď Bratrstvo. Potloukali se kolem, dělali výtržnosti a pořvávali urážky, ale nikdo je nebral příliš vážně.

„Není to Tarjina vina!“ bránil Joe svou sestru, ostrovní generálku. „Byla k odcházejícím vojákům velmi štědrá.“ Mnohokrát to slyšel tvrdit svého otce.

„A stále je. To je ten problém.“ Milla si povzdechla. „Chápu, že je nemůže vyhostit, aby pak nezískali větší popularitu, ale –“ Zarazila se.

„Jak to myslíš?“ Vybavil si muže oblečené do starých černých uniforem, teď už potrhaných a vybledlých. Shromažďovali se na rozích ulic, popíjeli za bílého dne a snažili se lidi přimět, aby je poslouchali. „Jsou neškodní… nebo nejsou?“

„Nezlob se, Joe.“ Milla mu položila jednu ruku na rameno. „Neměla bych tě zatěžovat svými problémy, obzvlášť na tvoje narozeniny. Nenech si tím zkazit Den líhnutí. Tvůj první. Jak se cítíš?“

Joe se odmlčel a pečlivě zvažoval odpověď. „Nadšený? A trochu nervózní."

„Neboj. Všichni draci už jsou zdraví."

„Jsi si jistá?" zeptal se znepokojeně.

Toto byla teprve druhá snůška vajec od Velké ztráty. Před dvěma lety zaplavila arcoské dračí síně strašlivá nemoc, která stála život více než polovinu draků. Joeův bratr Isak, společně s Millou jeden z prvních dračích jezdců, byl vrchním dračím strážcem Arcosi a z toho šoku mu přes noc docela zbělaly vlasy.

„Isak je velice obezřetný," odvětila mu Milla. „Pečoval o ta vejce, jako by byla jeho vlastní."

I pro ně to musí být vypjatý den, uvědomil si Joe náhle. Když Velká ztráta udeřila, nikdo nedokázal draky zachránit: ani Milla se svými léčivými schopnostmi, ani Isak s veškerou svou moudrostí, ani Tarja se svými bojovými dovednostmi, ani vévoda Vigo navzdory své moci. Joe slyšel ty zvěsti, všichni si šeptali, že to bylo znamení, že tihle mladí nevědí, co dělají, a že by měl vládu nad městem převzít někdo jiný. Všichni tudíž potřebovali, aby to dneska proběhlo hladce.

I když ne tolik jako on.

Joe shlédl a všiml si, že v prstech křečovitě svírá stříbrný medailon. *Prosím, ať jsem to dneska já*, přál si. *Prosím, ať nejsem šmajdák!*

To bylo hanlivé označení pro lidi, kteří se nedokázali spojit s draky. Někdo, kdo stále šmajdá nohama po zemi: šmajdák. Někdo, kdo se nikdy neproletí na dračím hřbetě. Děti si o tom šuškaly před každým obřadem. Nemělo se to říkat nahlas. Většina ostrovanů byli šmajdáci. Jen pár vyvolených se stalo dračími jezdci. To ale žádnému dítěti nezabránilo v tom, aby se modlilo, snilo a přálo si, aby si zrovna jeho drak vybral.

Od návratu draků se každý mladý člověk v Joeově rodině s nějakým propojil. „Ach, Millo, doufám, že jsou všechna vejce zdravá. Ať už se spojí s kýmkoli."

„Všechno je v pořádku, Joe," uklidňovala ho sestřenka, vřelé oči jí zářily pochopením. „Co je ti souzeno, to tě nemine."

S úlevou přikývl.

„Honem, půjdeme. Je na čase se připravit." Došoupala se k okraji zdi, seskočila a zlehka dopadla na obě nohy.

Joe ji napodobil a pocítil, jak v něm opět narůstá vzrušení. Vzduch voněl solí a kouřem, z dálky se ozývalo volání rybářů v přístavu a zvuky probouzejícího se ostrovního města.

Iggie se vyškrábal z místa, kde podřimoval v prvních paprscích slunce. K Joeovu překvapení přišel modrý drak nejprve za ním a přitiskl mu svou velkou hlavu k hrudi.

„Přeje ti hodně štěstí," vysvětlila Milla. „Od nás obou."

Joe poškrábal Iggieho mezi modrýma ušima, vděčný za jeho pozornost, ale dobře věděl, že drakovo srdce patří jen jeho sestřenici. „Díky, Igu," zašeptal, aby ho slyšel jen drak. „Doufejme, že se dneska na obřadu objeví nový fialový drak, se kterým se budeš moct seznámit."

Iggie přivřel své obrovské zelené oči a jemně zamručel, až Joeovi rozvibroval celé tělo.

Chlapec se uvolnil. Dnešek bude fajn den. Dneska prožije ty nejlepší narozeniny v životě.

Když Joe vybíhal po hlavním schodišti Žlutého domu, aby se převlékl, slyšel, jak se o něm jeho rodiče baví a taky otcovo dupání a klapot jeho hole, jak přecházel sem a tam.

„Tak proč tady není?" rozčiloval se jeho otec. „Co by mohlo být důležitějšího?"

„Nestane, má lásko," odvětila jeho matka. „Nerozčiluj se. Nepřijde pozdě. Byl tak nadšený, že odpočítával dny! Možná jen –"

„Jsem *tady*!" Joe s třísknutím rozrazil dveře své ložnice. „Omlouvám se, ztratil jsem pojem o čase, když jsem mluvil s Millou."

Matka se na něj vrhla jako první. „Všechno nejlepší, Joe!" Sevřela ho v hřejivém objetí a s hlasitým mlasknutím jej políbila na tvář. Byla oblečená do svých nejlepších šatů – karmínově rudé róby – a přes černé vlasy měla převázaný hedvábný šátek stejné barvy. „Tady máš dárek od nás." Ukázala na postel.

Vedle bílých obřadních šatů ležel velký balík.

Joe se vrhl přes pokoj, popadl svůj dárek a nadšeně ho rozbalil. Uvnitř našel kožešinou lemovanou čepici a dlouhé kožené rukavice podšité hedvábím, pohodlné a hřejivé. *Při letu by ses mohl nastydnout*, slýchával říkat Millu. Tohle se mu bude hodit, až bude jeho drak dost velký na to, aby jej unesl. Dračí jezdci vždycky nosili barvy svých draků. A tyhle věci byly... *fialové!* V té stejně temně fialové jako v jeho snu.

Jak to mohli vědět?

„Děkuju," zašeptal a v nitru se nad tím důkazem jejich důvěry rozzářil.

„Můžeš si je vyzkoušet později, *potom*..." navrhla Josi.

„Všechno nejlepší, Joe," popřál mu otec a jednou rukou ho objal. „A ještě tohle, když už je ti dvanáct." Na rameni měl na dlouhém koženém řemínku zavěšený obrovský tubus. Smýkl jím do strany, popadl ho za řemínek a podal jej svému synovi.

Joe si tubus vzal. Jeho váha a hebkost mu přišly povědomé. Vynořila se mu vzpomínka z doby, kdy celé dny následoval otce jako malý stín, kladl mu nekonečné otázky a dostával trpělivé odpovědi.

Stál v otcově pracovně, byl ještě tak malý, že sotva nahlédl přes stůl.

„Co je to?“ zeptal se a ukázal na hladký černý kožený tubus.

„To je má trosečnická souprava,“ pověděl mu Nestan. „Už třikrát mi zachránila život.“

„Jak?“ vyzvídal Joe nechápavě.

„Když jde loď ke dnu, nemáš čas,“ vysvětloval mu otec a natáhl se pro tubus. „Zachránily mě tři věci: štěstí, plavecké dovednosti a tohle.“

„Co je uvnitř?“

„Křesadlo a troud, nůž, vlasce, háčky, nepromokavé plátno, kompas...“ Nestan tubus otevřel a vytřepal jeho obsah na stůl. „Vše, co potřebuješ k přežití.“

A teď dostal Joe svou vlastní trosečnickou soupravu. „Páni, děkuju moc, tati,“ řekl dojatě. „Očekáváš, že ji budu potřebovat?“ rýpnul si.

„Je to tradice. Jsme lid moře,“ řekl Nestan. V koutcích úst mu škubal úsměv a modré oči mu lemovaly vrásky smíchu. „V dávných dobách každé norlandské dítě dostalo ke dvanáctým narozeninám svou vlastní trosečnickou soupravu. Měj ji po ruce a doufej, že ji nikdy nebudeš potřebovat.“

„No, aspoň dneska ne.“ Joe ji odložil na polici a otočil se zpět k bílým šatům, které si měl dnes ráno obléct. Jako nepopsaný pergamen, dokud se nespojí s fialovým drakem.

„Domnívám se, že tím si můžeme být jistí. Nyní, pokud se rychle převlékneš, ještě můžeme dorazit včas.“ Nestan se jednou rukou poškrábal v bělavém plnovousu, zatímco druhou se opíral o vycházkovou hůl. „Tvůj bratr a sestra budou čekat.“ Přesto se nepohnul.

Joeova matka jednou rukou objala Nestana kolem pasu. Jeho rodiče tam společně stáli, podivně se na něj dívali a ve tvářích jim hrály mírně roztřesené a plačtivé úsměvy.

„Co?“ Oplácel jim pohled. „Spěcháme, nebo ne? Co se děje?“

„Ale nic se *neděje*, Joe!“ odpověděla Josi. „Jen jsme na tebe strašně hrdí.“

To pro něj byla nová myšlenka. „Ještě jsem nic neudělal.“

„Jsme na tebe hrdí,“ zopakoval jeho otec, ztěžka zamrkal a odkašlal si, „ať se dnes stane cokoli.“

Joeova matka si z tváře setřela slzu. „No jen se na mě podívejte! Zničím tohle hedvábí, a to obřad ještě ani nezačal.“ Hlasitě popotáhla a otřela si tvář do rukávu manželovy košile.

„Běžte napřed, za minutku budu dole. Nepřijdeme pozdě, slibuju!“ Joe se od nich odvrátil, aby před nimi skryl svůj obličej, protože mu to právě došlo – pokud dnes vše dopadne dobře, už nikdy nebude s rodiči žít pod jednou střechou. Natolik ho zaměstnaly úvahy o svém drakovi, že na tuhle část úplně zapomněl. S dalším bolestivým bodnutím si uvědomil, že je na to všechno připravený. Je připravený dospět a nechat svůj domov za sebou. Je připravený učinit své rodiče opravdu hrdými. A ze všeho nejvíc je připravený na svého draka.

KAPITOLA DRUHÁ

Na ostrově Arcosi bylo živo. Hučelo to tu jako v obřím úlu. Vyzvánění zvonů rezonovalo po strmých křivolakých uličkách a svolávalo všechny na tržiště u přístavu k Obřadu líhnutí.

Joe a další Nadějní se shromáždili ve stinné uličce hned za tržištěm a pod bedlivým dohledem dračích strážců čekali, až je předvolají. Zatím byli zaneprázdněni loučením se svými rodiči.

„Hodně štěstí, Joe," zašeptala mu matka do ucha a pevně jej objala. Odtáhla se a uhladila mu vlasy, které mu vepředu vždycky trčely.

Poznal, že chtěla ještě něco říct, ale otočil se ke svému otci, který v davu hledal Isaka a Tarju. Se záchvěvem obav si všiml, jak staře Nestan vypadá. Opíral se o svou hůl a bílé vlasy mu ve slunečním světle zářily.

„Sbohem, tati," spustil Joe jako první a rychle ho objal. „Měli byste jít, ať nepřijdete o místa."

Nestan přikývl. „Najdeme si tě, *potom.*"

Potom. Až, možná, bude držet svého draka. Joe si to zkusil představit – vrtící se fialové mládě v jeho náručí. Jeho nadšení ještě vzrostlo.

Pozoroval rodiče, jak odcházejí, aby zaujali svá místa dole na horkém a přecpaném tržišti. Dnes tam nebyly žádné stánky. Místo toho tam v příkrých řadách stály tribuny napěchované lidmi, kteří jako by seděli v divadle a chystali se zhlédnout divadelní hru. Slavnostní vlajky, vyobrazující symboly Arcosi a Sartoly, se třepotaly ve větru. A přímo uprostřed, jako jeviště, čekal sluncem zalitý kruh na příchod draků a vajec. Joeovi se žaludek začal kroutit nedočkavostí.

„Joe!"

Otočil se ke svým přátelům, rovněž oblečeným v bílém, kteří k němu spěchali. Museli dorazit už dřív. Byl rád, že jsou Nadějnými spolu.

„Všechno nejlepší!" Tlačila se k němu Amina, sršící energií. Na hlavě měla nový bílý šátek, který jí ladil k šatům.

„Amino!" Joeův den byl najednou ještě zářivější.

Conor ji líně následoval a lehce do Joea šťouchl. „To, že máš narozeniny, ještě neznamená, že dostaneš draka jako první, jasný?"

„Samozřejmě, že ne!" opáčil Joe a na kamaráda se zakřenil. „Ale mohl bych!"

„Nadějní!" Jejich pozornost si vyžádal dračí strážce. „Brzy dorazí vejce. Už to nebude dlouho trvat – buďte trpěliví a postavte se na svá místa."

„Ach jo, tahle část trvá dýl, než tvrdí," prohodila Amina nedočkavě, ošívala se a pohupovala se na špičkách. „Pamatuju si to z posledního obřadu. Neodvažují se s kočárem spěchat, aby nepotloukli vejce. Takže máme spoustu času na předání dárků!"

„Teď?" zhrozil se Joe. „Ale za chvíli nás mají předvolat." Na ničem jiném nezáleželo.

„Kdepak, posledně jim to trvalo celou věčnost," odfrkl si Conor. „Všechno nejlepší, Joe." Vytáhl z kapsy balíček a podal ho

oslavenci. „Opatrně. Ať neztratíš palec. Vím, jaké umíš být trdlo, ty trdlo."

Joe rozbalil hebký kožený váček. Otevřel ho a vytáhl malý nůž s kostěnou střenkou vyřezanou do podoby dračí hlavy dštící oheň.

„Našli jsme ho s tátou na obchodní cestě minulou zimu," vysvětloval Conor. „Schovával jsem ho pro tebe."

„No teda!" Joe palcem ozkoušel ostří čepele. „Au. Je ostrý!" Z prstu se mu vyřinula červená kapička krve.

„Jsem tě varoval, troubo," dobíral si ho Conor.

„Hej." Joe schoval čepel do pouzdra a šťouchl Conora loktem.

„Chtěl říct *děkuju*," dodala Amina.

„Děkuju, Conore. Opravdu." Opatrně zastrčil nůž do vnitřní kapsy svého bílého kabátce.

„Teď jsem na řadě já!" zahlásila Amina a vytáhla malý balíček zabalený ve fialovém hedvábí. Podala mu ho. Sluneční světlo jí zabarvilo oči do jantarově zlaté a tmavá pleť jí kontrastovala se světlým šátkem. Na rtech jí hrál široký, zářivý úsměv. Spěšně Joea objala a řekla: „Vyrobila jsem ho pro tebe."

„Děkuju." Joe byl dojatý. Uzlíček se rozevřel a odhalil změť jasných, blyštivých barev. Na malém kousku látky, lemovaném různobarevnými, vzájemně propojenými šestiúhelníkovými tvary, byl do tmavě modrého pozadí vetkán fialový drak za letu.

Další fialový drak! To bylo znamení. „Je úžasný," vydechl. „Opravdu!"

„Kdy ses tak zlepšila, Amino?" Conor se naklonil dopředu. Zněl užasle.

„Dělávám to po večerech, když už mám po práci."

„To muselo trvat věky!" obdivoval její výtvor Joe.

Amině zrůžověly tváře. „Ta modrá je vyrobená z indiga z Hedvábných ostrovů." Její tkalcovská rodina odtamtud pocházela a na

Arcosi se usadila před několika málo generacemi. „Červenou jsem umíchala sama z mořenového kořene…“

Joe hedvábí opatrně složil a uložil je do své druhé kapsy. Dnešek mu připadal ještě výjimečnější. Chtěl vyjádřit, jaké má štěstí. Jak skvělý je to pocit mít přátele, kteří ho znají tak jako Conor s Aminou. „Vy dva! To je… já jsem… víte?“ Nedostávalo se mu slov, a tak tam jen stál a křenil se na ně. „Děkuju.“

„Nemáš zač,“ zazubil se na něj Conor.

„Pět minut!“ zavolal na ně dračí strážce. „Finální postavení, prosím!“

V tichosti se všichni zahleděli na konec ulice. Na tohle cvičili. Věděli, co se stane, přesto to v nich vzbuzovalo hrůzu.

Všechny hlavy se otočily, aby sledovaly zástup draků a kočár s vejci, který se pomalu kodrcal širokou hlavní ulicí, jež obtáčela ostrov jako had.

Joe letmo zahlédl Ravennu, dračí matku, jak kráčí těstě před dračími strážci táhnoucími kočár. Když minula konec ulice, zaplnila veškerý prostor. Joe sledoval její složená křídla, dlouhý šupinatý hřbet, drápy jiskřící o dlažbu. Jako by to vycítila, otočila svou obrovskou hlavu, zahleděla se na něj žlutýma očima a zasyčela.

Zalapal po dechu. Věděl, že dračí matky jsou ochranitelské, ale když se její pud zaměřil na něj, bylo to něco úplně jiného.

Čas vypršel: také oni se dali do pohybu a následovali zástup k hlavní ulici. Joe se rozhlédl přes hlavy ostatních a uvědomil si, že je z nich nejvyšší.

Conor šel před ním a jeho rudohnědé kadeře se při chůzi nadouvaly. Amina za ním netrpělivě poskakovala.

Dole uprostřed tržiště spatřil Joe bratra a sestru. Byli vlastně polovičními sourozenci, ale v Joeových očích žádná poloviční měřítka neexistovala. Oba je zbožňoval.

Jeho bratr Isak byl vrchním dračím strážcem a proslul tím, že přečetl každičkou knihu v městské knihovně. Vysoký a klidný, s bílými vlasy a brýlemi s černými obroučkami, stál nyní Isak s dračí matkou a její zakrytou snůškou vajec. Obklopovali je všichni dospělí draci na Arcosi – bylo jich dohromady dvanáct.

Poté Joeův zrak padl na sestru Tarju stojící vedle svého manžela, vévody Viga. Tarja byla ostrovní generálkou a při revoluci před třinácti lety, když se Vigo stal vévodou, dovedla své jednotky k vítězství.

Jeho sestra vypadala unaveně. Divoké plavé kadeře měla spletené těsně u hlavy ve stylu dračích jezdců. U pasu měla meč, na sobě slavnostní zbroj a na rukou chrániče. Odjakživa ji znal jako nezkrotnou a talentovanou, teď ale byla její tvář šedobílá. Všichni znali důvod – nedávno oznámila své těhotenství. Kousala se do rtu, jako by bojovala s nevolností. Josi jí pověděla, že je to normální a brzy se bude cítit silnější. Joe už jen kvůli ní samotné doufal, že se jí neudělá špatně přímo tam – to by ji dozajista rozzuřilo.

Vedle Tarji stála Rosa, její zástupkyně a stará přítelkyně, s obrovským oranžovým drakem Andem. Všichni očekávali, že Rosa generálku vystřídá, až se Tarja bude věnovat svému dítěti. Někteří byli překvapení, že se tak ještě nestalo.

„Čekejte!“ zvolal dračí strážce doprovázející Nadějné.

Joe a ostatní se zastavili těsně na okraji tržiště. Každou chvíli vévoda zahájí obřad a oni se pak seřadí v prázdném prostranství, aby zaujali své pozice.

Cítil, jak se mu celé tělo chvěje vzrušením a nedočkavostí.

V tu chvíli se někdo vecpal do mezery mezi Joem a Aminou a naklonil se blíž, aby mu pošeptal: „Budeš mít štěstí, oslavenče?“

Byl to Noah z Joeovy skupiny v městské škole, kam aspoň na pár let chodily všechny arcoské děti. Byl drobný a mrštný,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Úsvit stínových draků**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.